Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinţilor

Venirea Mea cu sfinţii, aceasta este lucrarea pe care o am de la Tatăl s-o lucrez în zilele acestea, în zilele cele de apoi, căci trebuie împlinită proorocia care spune: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinţi ai Săi».* Dar trebuie împlinită Scriptura de cer nou şi de pământ nou, căci este scris apoi că se pogoară din cer de la Dumnezeu Noul Ierusalim, cetatea cea sfântă, împodobită şi gătită mireasă pentru Mire, iar Eu să glăsuiesc de pe tron şi să spun că este între oameni această cetate şi va sălăşlui întru ei, şi ei vor fi poporul lui Dumnezeu şi va fi Domnul cu ei şi pe toate le va face noi, şi sunt adevărate aceste cuvinte, iar Eu sunt Cel ce sunt, Alfa şi Omega sunt, şi este scris să împlinesc aşa. Amin.

Venirea Mea cu sfinţii este sărbătoarea cea de azi, întâia duminică de după sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt Mângâietorul. O, nu sunt numai nişte aduceri-aminte, nu sunt amintiri aceste sărbători, ci sunt ele lucrătoare cu sfinţii, sunt zilele sfinţilor, şi au lucrare vie aceste zile şi sunt mereu astăzi lucrările Mele de pe pământ şi cei cu care le-am lucrat şi le-am mărturisit. O, cine să înţeleagă acest adevăr pe care Eu îl spun? E greu de înţeles cum sunt lucrate în nevăzutele lui Dumnezeu împlinirile acestea, dar ele se desfăşoară, şi vin Eu şi desluşesc pe cele ce stau nevăzute lucrând, şi vin cu grai, trec cu grai hotarul şi unesc nevăzutele Mele cu cei cu care grăiesc întru ele lucrările lor.

Trebuie iubire, trebuie să Mă dorească şi să Mă iubească şi să Mă aştepte cei cu care grăiesc desluşind lucrarea Mea, pe care o săvârşesc în cele nevăzute şi o adeveresc prin cuvânt rostit. E ca şi cum cineva mare şi cunoscut trimite pe undă de grai cele ce se petrec acolo unde el este şi vede, iar cei de la capătul undei aud şi cred şi înţeleg, ca şi cum văd şi ei. Eu sunt Cel ce grăiesc, Eu sunt Cuvântul despre cele ce se lucrează acolo unde ele sunt şi se văd lucrând, iar cei ce cred se aşează, primesc şi se hrănesc cu cuvântul cel despre slava Mea şi a sfinţilor Mei lucrători ca şi Mine pentru cei de pe pământ credincioşi şi sfinţi ca şi Mine, ca şi ei, căci cum ar primi acest adevăr, cum l-ar crede cei necredincioşi, care nu se sfinţesc pentru slava Mea?

Am cetele de sfinţi în priveliştea acestei sărbători. O, sfinţi iubiţi, priviţi şi vă bucuraţi cu Mine de casa Mea de pe pământ, peste care coborâm cu taina cetăţii cereşti Noul Ierusalim, mireasa Mea cea de sus, care a biruit ca şi Mine şi a fost aşezată lângă Mine în templul cetăţii, precum este scris de cei ce biruiesc în numele Meu. O, e ziua voastră de serbare în cer şi pe pământ şi e mare taina cetăţii cu care coborâm, iar pietrele ei sunt cei vii ca şi Mine, Mirele lor. Pe această colină Mi-am aşezat temelia coborârii de sus, şi avem simbol văzut aşezat în grădina cuvântului Meu, avem pietricica cea albă şi toată zidirea ei după desluşirea cetăţii cu care coborâm ca să fim cu ea întru cei credincioşi şi să sălăşluim cu ei, căci este scris: *«Însuşi Dumnezeu va fi cu ei».*

O, trebuie iubire. Trebuie să Mă dorească şi să Mă aştepte cei cu care grăiesc, cei credincioşi, la care vin să-Mi fac casă la ei. *«Domnul vine, iar cel ce nu iubeşte pe Domnul să fie anatema»*, aşa a rostit Pavel apostolul Meu prin graiul Duhului Sfânt, şi e greu de cei ce nu iubesc cu foc în inimioară venirea Mea, cu dor şi cu foc, iar Eu am spus acum două mii de ani că: *«Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi şi Eu pentru el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, şi de oricine se leapădă de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda şi Eu de el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, căci cel ce iubeşte pe tată ori pe mamă, pe fii ori pe fiice mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, iar cel care nu ia crucea şi nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine»*, Eu aşa am scris.

O, e mare înţelepciunea Duhului Sfânt, şi mari pentru ea trebuie să fie cei credincioşi Mie, căci altfel ei sunt fără de lucrare, iar ei trebuie să fie oamenilor mărturisitori pentru Mine după chipul şi asemănarea Mea, ca să pot să mărturisesc Eu pentru ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer.

Ce să mărturisesc Eu Tatălui dacă n-aş avea ce mărturisi în dreptul omului credincios? O, trebuie să aibă lucrare mărturisitoare cel credincios, lucrare cu ascultare, aşa cum am Eu date de Tatăl lucrările Mele.

O, sfinţi iubiţi, cete-cete sunteţi în sărbătoarea de azi şi în priveliştea ei. Masă întinsă avem aici, cu poporul cel credincios, care ne aşterne popas. Grăim grăire cerească unii cu alţii, ca să ne audă cei credincioşi grăirea. *«Vine Domnul!»*, aşa este scris să împlinesc. O, pace vouă în a doua Mea venire, care este scrisă să fie! Amin.

— Vine Domnul, vine cu sfinţii Săi, aşa este scris, Doamne. Tu eşti Mirele, noi mireasa cea împodobită şi gătită pentru Mirele ei. Suntem cetatea cea sfântă, cea de sus, Noul Ierusalim. Ai făcut pentru ea temelie pe pământ ca să vină ea, precum este scris să coboare ea. O, Doamne, să treacă lumea şi duhul ei şi să fie cerul cel nou şi pământul cel nou, acolo unde nu mai este lumea şi duhul ei, iar Tu să cobori Mire şi mireasă şi să întregeşti taina ei cea de până la sfârşit, taina cetăţii sfinte, căci Tu mereu împodobeşti această cetate şi mereu lucrezi peste cei credincioşi pe pământ tainele Tale de sus, şi suntem tot o casă, tot o cetate toţi, Mire şi mireasă, Doamne.

O, să aibă grijă mare cei credincioşi de priveliştea sfinţilor Tăi şi să se supună facerii sfinte, Doamne. Cei ce-Ţi sunt cărare Ţie, aceştia spun mereu din partea Ta la cei ce s-au dat popor al Tău, şi le spun lor cum să le fie ascultarea şi priveliştea, şi îi doare, Doamne, când Te văd pe Tine îndurerat de la felul de a fi, de la lipsa de purtare frumoasă şi sfântă mereu a unora greoi la iubire şi la ascultare pentru iubire. Tu ai spus să lase cel ce vine să-Ţi dea iubirea lui, să lase el tată şi mamă, fii şi fiice şi să fie vrednic de Tine dacă vine, căci este scris: «Cel ce nu iubeşte pe Domnul, să fie anatema!». *O, greu este acest cuvânt, şi este el pentru cei ce nu iubesc pe Domnul prin mărturisire, adică aşa cum noi Te-am iubit mărturisindu-Te, Doamne, şi lucrând în via Ta ca şi Tine, căci Tu eşti modelul la care se uită cei ce vor să-Ţi fie asemenea.*

O, dar avem bucurie mare înaintea Ta, Doamne, că avem între noi în cer pe trâmbiţa Ta cea de apoi, pe Verginica, Doamne, întru serbarea zilei ei de naştere, ziua duminicii tuturor sfinţilor, zi în care ea s-a născut între oameni acum nouăzeci de ani. Ea Te-a purtat douăzeci şi cinci de ani pe pământ cu graiul gurii Tale şi l-a împărţit pe el pentru mărturisirea Ta şi Te-a mărturisit venit din cer şi păstorind şi chemând la slava Ta, la masa Ta pe cel ce crede şi se apleacă venind. O, e mare bucurie pe noi cu ea în mijlocul nostru, iar peste ea este mare iubirea, mare, Doamne, mare, ca şi pe pământ cât Te-a iubit şi Te-a purtat plină de suferinţă, că mult dispreţuită a fost ea din pricina Ta că Te iubea. O, cât de puţin înţelegeau durerea Ta în ea cei care veneau să audă graiul gurii Tale prin gura ei! O, cât de puţin au iubit aceştia sfinţenia, Doamne! Cum să poată iubi sfinţenia cei ce nu se leapădă de sine, de tată şi de mamă, de fii şi fiice şi să iubească purtarea crucii, Doamne? Privim la ea acum. Ar da să grăiască, dar are în duhul ei durere mare. Din pricina marii iubiri are durere. O, cât o doare! Pe pământ a durut-o, în cer o doare. Aşa sunt cei ce iubesc mult şi care văd păcatele de pe pământ şi suspină mult din pricina păcatelor oamenilor. O, ce frumoşi sunt cei îndureraţi aşa! Asupra lor moartea nu are nici o putere, Doamne. Dar Tu fă-i loc acum şi intră cu ea în carte ca să-şi reverse ea durerea şi grăirea ei cea pentru Tine şi pentru om, Doamne. E zi de învăţătură sfântă pentru cei credincioşi. Să lucreze trâmbiţa Ta, o, Doamne! Amin.

— Îţi fac sfinţii intrarea, şi ţi-o fac şi Eu, Verginica Mea. Suntem la masă aici. Să punem pe masă duhul înţelepciunii de sus, o, trâmbiţa Mea. Amin.

— Mi-e duhul tot o văpaie, tot o durere, Doamne. Erai cu mine pe pământ şi mă luai şi mă purtai pe căile rele ale oamenilor ca să le văd şi să le povestesc, şi mă durea şi mă înăbuşau căile oamenilor. O, ce dureros este să vezi din cer cât se iubeşte pe sine omul şi cât se hrăneşte cu păcat! Nu mai au oamenii nici o lege, nici o sfială, Doamne. Îşi pipăie trupul şi fac voia păcatului în însuşi trupul lor, că e tare căzut omul în iubirea de sine şi e tare, tare lipsit de frica de Dumnezeu, de dragostea de Dumnezeu.

O, dacă ai sta numai la Domnul cu mintea, omule căzut atât de rău, nu ţi-ar mai veni în minte lucrul cel rău, cel împotriva lui Dumnezeu în însuşi trupul tău. O, n-ai să găseşti nicăieri duhovnic ca şi acest cuvânt din cer şoptit peste tine ca să te înveţe din cer şi să nu mai iei de la om.

O, nu mai este trup feciorelnic pe pământ. Cad copiii cu părinţii lor, cad fraţi cu fraţi, cad bătrâni cu copii, cad bărbaţi cu bărbaţi şi femei cu femei, cad în păcat. Cad oameni cu alte trupuri care nu sunt oameni, cad în păcat, şi a înşelat păcatul toate fiinţele cu suflet viu. O, iată de ce iubim noi, cei din cer, pe cel cu adevărat poporul Tău, Doamne, şi voim să-l iubim până la sfârşit şi până peste vecii apoi, numai să stea lângă noi cel care s-a dat închinându-şi Ţie viaţa.

Trebuie iubire mare, Doamne, iubire între fraţi, o, Doamne. Iubirea este cea care se vede, nu cea care se spune. Ea nu se păstrează nevăzută. Voiesc să povăţuiesc pe poporul Tău şi să-l trezesc bine, de peste tot să-l trezesc bine, că trebuie iubire de Dumnezeu în creştin, iar fără ea el îşi iubeşte părinţii şi fraţii, copiii şi prietenii, iar Tu rămâi, rămâi Cel neiubit, Cel neales pentru iubirea creştinului.

Aş vrea să le grăiesc celor ce Ţi-au pătat obrazul Tău cu defăimarea pe care au aruncat-o ei asupra celor ce Te mărturisesc cuvânt peste pământ. Aş vrea să le spun că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi. Aş vrea să-i povăţuiesc să nu mai judece pe nimeni vreodată şi să se căiască pentru toată grăirea de rău pe care au tot împrăştiat-o în părţi pentru defăimarea celor ce-Ţi poartă din greu venirea, Doamne, că eu ştiu cât e de greu, şi dacă ştiu mi-e milă, iar cei ce nu ştiu n-au cum să le fie milă. Aş vrea să le spun lor că au pătat faţa Ta prin jocul lor de-a bârfa şi de-a judecata. O, nimeni să nu se încumete să ia scaunul Tău şi să se aşeze pe el şi să judece el pe om! Aş vrea să le spun celor ce au judecat în locul Tău, să le spun că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi şi că nu ştiu să lucreze binele. Aş vrea să citească ei în Scripturi şi să vadă că este scris că «cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu să fie anatema!». *O, iată cum pier din trupul bisericii Tale cei ce nu Te iubesc, Doamne. Ei nu se pocăiesc pentru păcatele lor, ba se scoală şi judecă asupra semenilor lor. O, dacă şi-ar aminti de păcatele lor ar mai judeca ei, oare?*

O, aş vrea să le grăiesc apoi celor ce n-au crescut, Doamne. Cei ce iubesc sfinţenia, numai ei, numai aceia se lasă spre creştere aleasă şi spre purtare la fel. Cei ce iubesc să fie asemenea Ţie numai aceia iubesc şi îşi învaţă iubirea şi lucrarea ei. Eu sunt sub suferinţă ca şi a Ta, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă de ranele Tale. O, mi-e tare ruşine pentru ranele Tale cele de la poporul cel credincios venirii Tale, şi care nu tot numărul lui s-a aşezat frumos înaintea Ta. E grea sarcina aici, la izvor, aici, de unde se poartă de grijă celor ce sunt sub grijă pentru viaţa lor. Păcatul nerecunoştinţei nu este el tămăduit în toţi fiii şi fiicele acestui popor. Trebuie învăţătură de sus, o, Doamne. Trebuie să-Ţi vindecăm din rane, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă, mă doare de ranele Tale, Doamne. Tu eşti Dumnezeu şi n-ar mai trebui să Te doară, măcar de la cei credincioşi să nu Te mai doară.

Dar acum vom da întâietate slujbei zilei de azi pentru sfinţii Tăi, şi oprim aici glăsuirea noastră, şi apoi dăm glas pe mai departe la tot ceea ce aşezăm acum în carte pentru învăţătură, pentru vindecarea Ta în cei ce puţin Te iubesc, o, Doamne. Amin.

— Să se facă auzită slujba de laudă pentru sfinţi şi pentru tine, Verginica Mea, că e ziua sfinţilor Mei, şi dăm apoi spre auzire tot ceea ce aşezăm între Noi şi poporul cel povăţuit cu cuvânt de înviere, de vindecare a Noastră în ei. Stăm ochi şi urechi, împreună cu poporul adunat la rugăciune şi la laudă pentru sfinţi, stăm şi lucrăm, oprind glăsuirea şi dându-i curs apoi atât cât ea se aşterne şi ia fiinţă în carte.

Voi, cei ce-Mi sunteţi Mie punte între Mine şi poporul cel credincios, o, nu încetaţi lucrarea voastră cu Mine peste el. Lucraţi şi în ziua aceasta. Sunt mai puţini adunaţi şi aveţi prilejul să lucraţi mai mult şi mai bine şi mai întreg, şi veţi da apoi glas întreg cuvântului aşezat în carte în ziua aceasta de învăţătură. O, pace lucrului Meu cu voi peste cei adunaţi! Putere de sus vă dau. Primire vouă să vă facă cei ce sunt azi povăţuiţi mărunt.

Trebuie iubire mare, fiilor, iubire de Dumnezeu şi de fraţi, căci este scris: *«Cel ce nu iubeşte pe Dumnezeu, să fie anatema».* Iar Eu voiesc să rămân cu poporul Meu şi să-l povăţuiesc să aibă iubire, să asculte şi să stea la învăţat iubirea. Eu aşa voiesc. Amin.

Dăm acum spre ştire toată glăsuirea cea de azi a Mea şi a trâmbiţei Mele. Ochi şi urechi mari să dovediţi că aveţi pentru tot cuvântul care vă învaţă trezindu-vă pentru el, o, fii şi fiice ale credinţei cea pentru venirea Mea din zilele acestea pentru ca să-Mi deosebesc un popor şi să-l hrănesc cu cuvânt. Fiţi mari cu primirea şi cu ascultarea în faptă, căci cuvântul cel din cer are în el durerea Domnului, căci unii s-au lepădat de această lucrare din pricina slăbiciunilor lor, de care n-au putut să se dezbare, iar de ruşine lovesc înapoi şi-Mi fac rane şi-Mi tot fac rane, de vreme ce şi-au ales necredinţa, făcându-şi rost de ea în fel şi chip ca să-i scape ea, necredinţa să-i scape de răspuns, dar când se va lăsa desluşită bine coborârea Mea şi adevărul tot al cuvântului Meu nu vor mai spune aceştia aşa cum dau să spună acum.

Sunt cu trâmbiţa Mea Verginica în sărbătoare pentru ea între sfinţi, şi în lucru suntem pentru poporul Meu, care creşte şi se înţelepţeşte din cuvântul Meu. Să lucrăm, Verginica Mea, şi să punem în carte acum ceea ce este de pus acum, şi va mărturisi cuvântul cel din cer în apărarea Mea şi a mersului Meu cel greu, că e mare lucrare să poată cerul rosti cuvânt peste toate câte sunt şi se ivesc în faţa mersului Meu cel de azi, iar Eu şi tu avem aceeaşi durere acum, la sfârşit, şi unii pe alţii Ne ajutăm s-o purtăm şi s-o cuvântăm pe ea.

Avem de grăit peste cei ce au pătat obrazul Meu prin cuvintele lor defăimătoare, şi să le spunem că n-au avut şi n-au iubire de Dumnezeu şi de fraţi. Cei ce nu iubesc pe fraţi n-au trecut de la moarte la viaţă, şi iată, se duc spre răutate inimile lor şi nu mai stau să judece pentru ceea ce fac ei, căci ei se leapădă de Mine şi de această lucrare, dar Eu spun: cine se leapădă de Mine şi de această lucrare de cuvânt înaintea oamenilor, după ce ei au mărturisit-o, Mă voi lepăda şi Eu de ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Şi iată ce le spun lor Eu, Domnul, Cel dispreţuit de ei acum pentru cuvântul Meu cel de azi şi pentru mersul Meu, în care ei au lovit:

O, căiţi-vă pentru păcatele voastre, pe care Eu vi le-am acoperit ca un nepomenitor de rău cum sunt. O, ştergeţi-le voi prin pocăinţă, fiilor reci acum, şi nu le daţi uitării ca să-i puteţi judeca pe cei pe care nu i-aţi putut iubi, că nu este al omului să judece pe om, ci omul doar să se roage la Mine aşa cum M-am rugat Eu Tatălui pentru cei ce Mi i-a dat din lume. Dar dacă omul nu este rugător, ci este clevetitor din fire, cum poate să se roage cel clevetitor, a cărui rugăciune este tot o clevetire asupra fraţilor înaintea Mea?

O, fiilor reci, aţi dat ca nişte drepţi să judecaţi, ca fariseul pe vameşul cel păcătos în mintea lui. Aţi râs urât de cei cu care-Mi povăţuiesc poporul şi-i port de grijă prin cei care Mă iubesc. Aţi învinuit cât aţi putut de urât, şi aţi fugit apoi. Sunteţi voi cei drepţi dacă aţi făcut aşa? O, aşa făcea poporul cel de la începutul acestui cuvânt, aşa făcea asupra trâmbiţei Mele cea plină de iubire şi de răbdare şi de iertare pentru poporul cel nedesăvârşit şi neastâmpărat şi nemulţumit de atunci. Iată, plâng în ziua aceasta împreună cu trâmbiţa Mea pentru durerile cele de la voi. O, de ce nu v-aţi propovăduit păcatele voastre, măi fiilor reci? Dar voi v-aţi apucat să faceţi răsturnare asupra lucrării cuvântului Meu şi aţi uitat că Eu ştiu păcatele voastre, ascunderile voastre, cu care M-aţi zdrobit de la mijloc şi M-aţi vândut apoi defăimării, măi fiilor reci. Toate cele cu care voi loviţi, le-aţi făcut voi cu vârf şi îndesat, şi de aceea ştiţi să învinuiţi, iar Eu am tăcut şi am răbdat ca un Dumnezeu şi am aşteptat mult şi mereu să vă trageţi înapoi cu pocăinţă şi să nu vă ridicaţi împotriva Duhului Sfânt fără să vreţi să ştiţi ce faceţi. O, dacă aceasta v-a scos apoi de pe cale, de ce, oare, de ce, fiilor, v-aţi apucat apoi să murdăriţi aşa de greu obrazul Meu? Voi Mie Mi-aţi făcut rău, nu celor pe care nu i-aţi putut iubi. Vă simţiţi învingători? O, nu sunteţi cei care aţi învins. Voi aţi socotit că pătaţi obrazul celor urâţi de voi fiindcă nu v-au jucat ei în plac, dar aţi pătat obrazul Meu, măi fiilor reci. O, la cine mai găsiţi voi spălarea pentru aceste păcate asupra lucrării cuvântului Meu? O, ce faceţi dacă veţi rămâne peste voi cu păcatele acestea? Nu vă este teamă? O, vă este, Eu văd că vă este, dar diavolul şi duhul încrederii în sine nu vă lasă să vă în-

grijiţi de viitor. Sunt cu trâmbiţa Mea Verginica în lucrare de cuvânt în ziua aceasta a sfinţilor toţi. Ea plânge în cuvântul Meu, iar Eu plâng în cuvântul ei, căci avem aceeaşi usturime de la voi, după ce aţi înşirat cât aţi putut batjocuri asupra mersului de azi al Domnului. Sunteţi voi cei adevăraţi dacă aţi făcut aşa? V-am primit să fiţi şi voi ai Mei, iar voi v-aţi luat apoi dreptul să loviţi în Mine şi să-i dărâmaţi pe cei pe care Mă sprijin ca să vin cuvânt pe pământ, pe cei care au dragoste şi credinţă tare şi au milă de Mine şi de mersul Meu cel greu, pe care voi l-aţi tot socotit după mintea voastră, cu duh de ispitire, ori de câte ori v-a venit la mână să faceţi aceasta.

O, nu sunteţi cei care aţi învins! Vai vouă dacă ar cădea peste voi ceea ce aţi pus pe faţa Domnului! Aţi nimicit multă credinţă în voi, şi din unii în alţii apoi. Vin ştiri de pe unde călătoriţi voi, ştiri de ceea ce faceţi şi grăiţi, şi nu este frumos că împrăştiaţi peste tot dezvinovăţiri pentru voi şi învinovăţiri peste cei rămaşi lângă Mine, în loc să vă strângeţi umilinţă şi durere pentru durerile pe care Mi le-aţi adus atât de mult, fiilor reci. Iată, tot poporul cel încercat greu de vântul îndoielilor împrăştiate de voi şi-a văzut clătinarea de o clipă şi s-a sculat şi s-a pus pe căinţă şi pe trezire şi pe veghe. Nu toţi au putut aceasta. Câţiva care cu adevărat n-au putut să se mai scoale nu s-au mai sculat, şi vai dacă ar fi să daţi socoteală pentru ei! O, nu asta aveaţi voi de făcut! Nu se lucrează aşa cum lucraţi voi! Aţi uitat păcatele voastre şi v-aţi apucat să socotiţi voi pe fraţii voştri, pe cei urâţi de voi, pentru ca să ieşiţi voi bine, iar ei să iasă rău. V-aţi făcut unelte de defăimare din cei slabi, care n-aveau statornicie, şi au căzut victime cei slabi. Aţi devenit voi înşivă unelte ale duhului urii şi ale batjocoririi de fraţi. Unul din cei ce au căzut în necredinţă s-a făcut darnic să împartă peste tot necredinţă şi defăimare asupra lucrării Mele de cuvânt şi şi-a făcut rost de cuvinte răutăcioase, după ce Eu, Domnul, îi dădusem de lucru ca să-l ţin al Meu şi pe el, şi nu va scăpa acesta uşor de răspunsul pentru cele batjocoritoare şi împrăştiate, de pe unde i s-au dăruit ele ca să le aibă la îndemână spre prăbuşirea celor ce nu puteau altfel să fie doborâţi de pe cale. Dar cei mai mulţi dintre creştini n-au făcut tot la fel ca şi cei doi-trei, care şi-au făcut rost de hulă asupra trudei Mele cea pentru mântuirea multora.

O, Verginica Mea, ce vom face cu ei, cu cei care şi-au ales să facă cutremur pe calea mersului Meu de azi peste pământ?

— O, Doamne, multa lor legătură cu lumea şi cu valurile ei i-au dus la loviri asupra Ta pe cei care s-au lepădat de Tine şi de poporul cuvântului Tău. Mă bucur că le-ai grăit celor ce Ţi-au pătat obrazul pentru că n-au avut iubire de Tine şi de fraţi. E grea peste ei hotărârea Ta, care spune despre cei ce se ruşinează cu Tine înaintea oamenilor, şi cu care şi Tu Te vei ruşina înaintea Tatălui Cel din cer. A fost de ajuns unul din aceştia să ridice nemulţumiri, că a şi găsit pe cine să le pună ca să-i cadă în necredinţă pe mai mulţi, şi apoi în păcatul defăimării de fraţi, căci ura cea pentru fraţi îl duce pe creştin la lepădarea de Dumnezeu şi de fraţi, şi la păcatul hulei apoi.

Ca şi Tine, Doamne, ca şi Tine le spun şi eu să se căiască. Dacă nu mai pot repara ceea ce au stricat în dreptul lor, măcar să se căiască şi să plângă pentru păcatul judecăţii de fraţi, că n-are voie creştinul să facă ceea ce numai Tu ai de la Tatăl spre lucru. O, cât mă defăimau şi pe mine creştinii cei fără de rânduială, şi care nu primeau peste ei cârma cea de sus! Din stricată nu mă mai scoteau cei care iubeau necumpătenia şi nesfinţenia. Mă batjocoreau, mă defăimau, mă vindeau creştinii cei mai apropiaţi. Nu erau mulţumiţi după ce veneau şi se alipeau. Se ridicau şi dărâmau ceea ce Tu zideai. Îşi luau acest drept şi făceau cădere peste poporul cules de cuvântul Tău. Aşa au făcut cei de la templul locuinţei mele de pe pământ, de au dărâmat ei atâta popor cu dusul lor de colo-colo cu păcatul defăimării asupra celor iubitori de Dumnezeu şi de fraţi, o, şi câtă, câtă ruşine şi-au strâns aceştia şi câtă suferinţă pe ei acum! Le este ruşine să-şi mărturisească pocăinţa. O, le este ruşine să se pocăiască şi să spună că au păcătuit îmbrâncind poporul să cadă. Mă uit la suferinţa lor cea mare acum, dar mă uit cum se strâng încă, spre defăimarea celor ce au rămas de partea iubirii, de partea Ta, Doamne. Iată, în ziua aceasta de sărbătoare pentru mine ne-am spus noi durerea de la cei ce ne-au părăsit şi ne-au

umplut de defăimări în numele necredinţei lor cea de acum, împotriva credinţei pe care au avut-o cândva.

Aş vrea, o, Doamne, aş vrea să le grăiesc şi celor ce n-au crescut. Cei ce cresc, se cunosc, iar cei ce nu cresc, la fel, se cunosc că n-au crescut, se cunosc, după felul cum sunt ei se cunosc că n-au crescut, că n-au stat la crescut. Pe unii ca aceştia trebuie să-i îndemnăm mereu, ca să nu fim vinovaţi, Doamne, de păcatul nerecunoştinţei lor. Să căutăm cu iubire şi cu răbdare cu ei. Mi-e duhul tot o văpaie, tot o suferinţă, şi mi-e tare milă de ranele Tale, şi mi-e tare ruşine de ranele Tale de la poporul cel credincios venirii Tale celei de acum, Doamne. O, mă doare de ranele Tale şi voiesc vindecarea Ta în cei ce puţin Te iubesc, şi pe care eu îi povăţuiesc acum şi le spun lor aşa:

O, fiilor puţini la iubire şi la fapta ei, iubirea de fraţi se aseamănă cu Iisus Hristos, Care nu este decât o dăruire fără de sfârşit şi un dar nesfârşit. Cel ce iubeşte pe fraţi, acela a trecut de la moarte la viaţă şi este liniştit, este viu dacă are iubire de fraţi şi dacă face dovada ei. O, să nu fie noapte între voi, căci Domnul vă este lumină vouă, precum este scris că «noapte nu va mai fi». *Mulţi dintre creştini nu erau potriviţi să intre cu acest popor, şi de aceea se spune că au intrat fără de examen şi au rămas datori cu mult apoi, dar au făcut puţin şi tot mai puţin. O, nu numai să vină şi să stea lângă Domnul creştinul, dar să stea până la sfârşit, şi să stea frumos, să stea sfânt atât cât îi stă în putere, şi să stea jertfitor cu mare iubire, iar ispitele trimise de săgeţile satanei să le ia drept probe ale credinţei şi ale statorniciei lui, ale iubirii şi ale biruinţei de partea Domnului, căci dacă Îl părăseşte creştinul pe Domnul, Îl dă de sâc, Îl dă de râs satanei, Îl dă pe Domnul la înjosire creştinul care se lasă doborât de satana, adică depărtat de Domnul prin plecarea de lângă Domnul.*

O, cei ce s-au făcut necredincioşi de la mijloc, aceia s-au făcut uneltele satanei şi îi învaţă pe ceilalţi să se lepede de Hristos şi de cuvântul Lui, ca la botez îi învaţă, dar să se lepede, nu să rămână uniţi cu Hristos, şi apoi îi trage satana în lume prin însăşi mintea lor, şoptindu-le la ureche că vor fi creştini pe mai departe, mai jos decât locul cel mai înalt, dar eu îţi spun, creştine, că-ţi va ieşi în cale păcatul şi ţi se va arăta ca să-l vezi şi ca să te slăbească spre el să-l iubeşti şi să-l faci, şi n-ai să poţi să-i spui nu otravei lui, care te va ruşina, spre pedeapsa ta pentru că L-ai părăsit pe Domnul.

O, să nu aveţi limite pentru a face binele, fiilor, pentru a face ascultare de toată orânduiala cea spre mântuirea voastră, măi fiilor. Citiţi mereu poveţele Domnului, că vă sunt împărţite la toţi. Trage-l pe fratele tău la fapta mântuirii, n-o fă numai tu, căci acelaşi Dumnezeu aveţi, şi nu te primeşte Domnul dacă tu faci numai pentru tine fapta mântuirii şi nu o faci mai mult decât pentru tine fratelui tău, ca să aibă Domnul cu ce să-ţi prepare ţie fructul mântuirii, căci lucrând la mântuirea altora poţi să-ţi strângi la Domnul mântuirea ta, iar altfel eşti iubitor de sine chiar şi pentru lucrul mântuirii tale, pe care nu ştii să ţi-l lucrezi.

O, fiilor, nu vă învăţaţi să călcaţi peste împlinirile cerute de Domnul, ci învăţaţi-vă să nu le daţi uitării, să nu le daţi de peste voi, şi amintiţi-vi-le unii altora, şi toţi ochi şi urechi, căci numai puţin aluat dospeşte toată frământătura dacă nu sunteţi atenţi, şi toată obştea se lasă spre neîmplinire dacă vede că sunt din cei ce nu împlinesc. O, nu e frumos să stai tu la rugăciune, iar fratele tău să facă altceva, şi nu e frumos să stai tu la lucru, iar fratele tău să meargă la locul rugăciunii, căci nu se linişteşte satana când vede pe jumătate viaţă şi pe jumătate moarte, adică ascultare şi neascultare de orânduielile sfinte.

O, aveţi grijă, măi fiilor, să vă suiţi odată toţi în corabie. Numai pe ţărm vă puteţi sui în corabie, nu şi apoi, fiilor. Această taină şi înţelesul ei să-i rugaţi pe cei ce sunt puşi de Domnul la cârmă să vă spună despre ea. Numai celor naufragiaţi li se poate întinde din corabie mână de salvare, dar nu şi celor de pe ţărm după ce pleacă corabia cu cei ce se suie în ea.

O, fiilor, dăruiţi-vă mult. Cei ce se dăruiesc puţin, puţin vor avea agonisit, iar vouă vi se cere mult, căci scris este: «Celor ce li se dă puţin, puţin li se va cere, iar celor ce li se dă mult, li

se va cere după cum li se dă». *Cât vă strângeţi, atâta veţi avea, căci mântuirea se strânge cu trudă de către cei ce ştiu mult, şi n-a rămas nimic în cer să nu vi se aducă vouă, iar vouă vă trebuie înţelepciunea de a le folosi pentru biruinţa voastră cu Domnul, fiilor.*

O, Doamne, să se prindă ranele Tale. Să nu mai sângereze ele, ci să se închidă, căci Tu milă voieşti, iar mila are în ea dăruirea, o, Doamne. Amin.

— Te alin şi Eu pe tine, Verginica Mea. Nu eşti mai puţin îndurerată decât Mine. Tu ai avut milă ca a Mea şi răsplată pentru ea ca şi a Mea şi jertfă lungă de suferinţă şi de jale. Te-aş vrea vindecată în cer, dar Ne curg încă ranele. Dacă nu suntem văzuţi cu ele e greu, şi nu putem nădăjdui de alinarea lor. Îndemnăm dumnezeieşte şi dăm tot Noi putere celor ce puţin pot pentru Noi.

O, fiilor care-Mi vegheaţi poporul, e mult şi e mereu de pus peste el pe cele din cer. O, nu slăbiţi pentru veghe şi pentru îndemn peste tot pe unde se lucrează suferinţă pentru cei din cer şi pentru voi. Ne dăm sprijin unii altora şi va fi biruinţă pentru mulţi din cei ce ştiu să se dăruiască Domnului ucenici. Nu e tot una creştinul şi ucenicul, nu, fiilor, nu. O, nu e tot una creştina şi uceniţa. O, nu, fiilor. Creştinii îşi fac ale lor, iar ucenicii le fac pe ale Domnului, Îl fac pe Domnul în ei şi în mulţi, spre rodirea cea din cer pe pământ. Aşadar, îndemnaţi poporul creştin la râvnă, că e lipsă mare de ucenici, iar ucenici sunt cei ce primesc şi lucrează, aşa cum Eu primesc de la Tatăl lucrarea Lui şi o lucrez pe ea.

Să căutăm spre alinare acum. Nu se poate numai sub durere. Trebuie şi senin, trebuie şi putere, fiilor. Cuvântul Meu nu este mult. Nici cuvântul vostru nu este prea mult. Trebuie iubire, iubire între fraţi, şi apoi iubire de Dumnezeu între ei, şi unii pentru alţii.

O, pace vouă! Pace şi la Noi, şi la voi, pace în durere, fiilor! Durerea cea plină de pace rodeşte mult. Să nădăjduim cu putere, o, fiilor. Amin, amin, amin.

17/30 iunie 2013